

PÄASTEARMEE AMETLIK HÄALEKANDJA EESTIS

SÕJAHÜÜD

EVANGELINE BOOTH, KINDRAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

HENRY BOWER, TERRITOORIUMIKOMANDÖR

Nr. 106

Mai 1938

10. aastakäik.

Üks paigake siin ilmas on,
Kus varjul truudus, arm ja õnn.
Kõik, mis nii harv siin ilma peal,
On varjupaiga leidnud seal.

Kas ema südant tunned sa,
Nii õrn, nii kindel muutmata?
Ta sinu rõõmust rõõmu näeb,
Su õnnetusest osa saab.

PÄÄSTARMEE

Rahvusvaheline staap, London,
101 Queen Victoria Street.
Eesti staap, Tallinn,
Narva maantee 56—S.
(Telef. 902-61.)

Kindral Evangeline Booth

külastas teisipäeva õhtul 29. märtsil rahvusvahelist kadeti-kooli Londonis, kus ta pidas huvitava loengu suurele kadettide hulgale, kes kuulasid tähelepanelikult kõik, mis meie juhatajal oli öelda neile.

Pühapäeval, 3. aprillil oli kindral Soitmaal. Pärast lõunat ta kõneles Aberdeenis, üritatud kinoruumides, arvukale ja esindusrikkale publikule, ja õhtul ta juhatas suurt päästmisekoosolekut samades ruumides. Kolmkümmendviis armuotsijalt alanud koosoleku lõpul kinopilkide juures, et paluda Jumalalt päästmist ja uuendust.

Juba kell neli pärast lõunat seisid inimesed sabas kirikuukse taga Dundese, kus kindral juhatas esmaspäeva-õhtust koosolekut. Iga koht oli täis, ja kindrali kõnet, Armeed tegevusest ümber kogu ilma, jälgiti väga tähelepanelikult.

Stabiülem.

— komandör J. McMillan — saadetud oma abikaasast, viibis laupäeval ja pühapäeval 2 ja 3 aprillil Derbys. Laupäevaõhtul oli sõdurite ühine koosolek kõikidele läheduses olevatele korpostele, ja pühapäeval peeti kolm hästikülalistatud koosolekut. Õhtusel koosolekul oli kakskümmendneli otsivat hinge kahetsuspingil.

Tüdruk ilma nimeta.

Inglismaal viidi Eastbornes, St. Mary haiglasse mõne aja eest keegi kaheksa-aastane tütarlaps, kes ei tahtnud öelda, kes ta on, ja ei lasknud ka pildistada end. Haigla nõukogu ei teadnud, mida teha, sest tal näis olevat hea tervis.

Mis muu seas on suurema huviga, on — kuulutati välja ja paluti kõiki vanemaid, kes kaotanud oma tütar selles vanuses, tulla vaatama tütarlast haiglas, kas vast tema ei ole nende tütar. Sinna tuli terve rongkäik, kuid asjatult.

Rongkäik vanemaist, kes kaotanud oma lapse! Milline kurblik rongkäik! Hirmsam kui matuse-rongkäik. Kui palju pikem ei oleks see, kui arvataks kaasa ka kadunud pojad!

Saage täis Vaimu!

Kirjutanud Armee-ema

3.

T eiseks nad ootasid tõsiselt, hinnates annu väärtust. Ja selleks oli neil küllalt põhjust. Mida teie usute, kuidas nad tundsid, kui nad tulid tuppa? Meie loeme, et neid oli umbes 120 isikut. Mida teie mõtlete kuidas nad tundsid, kui mõtlesid möödunud, tuletasid meelde Issanda alandavat ristilöömist, vaatasid ette tulevikku ja mõtlesid, millisele tööle ta kutsunud neid? Milline oli see töö? See ei olnud seada üles Jeesuse Kristuse pilti, teiste ebajumalapiltide kõrvale paganlikus templis, vaid see oli, minna välja Jerusalemma, sinna, kus ta vast oli saanud ristilöödud kahe röövlivahela ja kuulutatud temast kui juutide kaua oodatud Messiasist. Oli va ja levitada tema vaimlist riiki, mis oli vastand nende ajaliku ja maisele riigile ja hiljem minna välja Jerusalemmast ja panna maailm tema valitsusekepi alla. Kuidas see tundus neile? Vaene Peetrus ja Toomas ja Johannes ning Maria ja teised naised (Jumal olgu tänatud, et tema piha Vaim laseb meid teada, et ka nemad olid kaasas!) mida peaksid nad tundma? Nad tundsid küll nii: „Meie võiksime samahästi jääda siia ja surra, kui ei minna välja sarnastena kui oleme, enne kui ei ole saanud ehitatud jõuga. Vajame midagi rohkem, kui oleme juba saanud.“ Nii ootasid nad ja palusid: „Issand, vala meie üle seda, mida oled töotanud, oleme valmis. Oleme jõuetud, oleme abitud, ei või midagi iseenestest. Sa tead, milleks sa oled kutsunud meid ja mida peame tegema, sa oled lubanud meile oma jõudu, et täita seda. Siin oleme meie. Ei tähenda alata enne, kui olemes saanud selle jõu.“ Nad mõistsid selle tähtsust. Jumal ei olnud veel kunagi andnud seda andi ühelegi, kes ei oleks tahtnud müüa kõike, mis ta omas, et saada seda. Oo, see on kõige kallim and, mis tal on anda taevas ja maa peal — et saada täidetud Vaimuga, täidetud tema enesega, olla tema omandus, vaimustatud, varustatud jõuga Jumalalt, selle läbi, et piha

Vaim elab meis, mis tungib läbi meie hingest ja teeb tugevaks terve meie olevuse tema teenistuseks. See on kõige suurem ja auisem and mis tal on. Ei ole tõenäoline, et ta annaks seda inimestele, kes ei väärtusta seda kõrgelt, nii kõrgelt, et nad on heatahtlikud, heitma kõrvale kõik teised anded, kõike muud — inimeste armastust, selle elu mugavusi, lõbusid, mõnusi ja võite — selle ühe eest. Oled sa tulnud nii kaugele — kuid, oo, kuidas inimesed võivad petta iseendid! Mu süda on valusalt kannatanud vahel sarnasel juhtumisel, mida õpisin tundma möödunud nädalal. Olin pool nädalat Eliasega kadakapöösas all. Hüüdsin: „Issand, kes usub meie kuulust!“ Kes tahab sarnaselt haarata kinni Jumalast, et võita seda erilist ja täit päästmist? Oh, kui vähesed! Üks tõmbab ennast kõrvale ühe põhjuse pärast, teine teise pärast. Võib tunda, kui kaugeid nad on tulnud kaasa. Võib kuulda nende jalamasema ja võib kuulda, kuidas nad peatuvad ja tõmbavad endid tagasi. Keegi teine, kui see — kes valuga sünnitab hingi — ei mõista, millise ahastusega võib seda vaadelda, kui need tõmbavad endid tagasi, keda on viidud tükk maad te peal edasi. Olen palju kordi mõelnud Päästjale ja pannud tähele, millisel võimusel see oli, kui nii paljud neist, kes olid kuulnud teda, valisid, et jätta teda ja põgeneda. See oli peale seda, kui ta oli kutsunud juhatada neid kõrgemale üles, tõelise vaimlise ühenduse temaga.

Nad ei olnud heatahtlikud minna kogu teed, maksta tervet hinda, kannatada tervet tagakiusu, kuid kui tõeliselt tahetakse õnnistusi, siis ei tea ma mingit muud teed. Mina pidin tulema sinna enne, kui sain selle.

Palume äratuse pärast.

„Ei saanud enne rahu minu hing, kui olin kirjutanud, mis latus minu südamele,“ ütles allohvitser, kes saatis selle kirjutise.

Äratuse enne, kui on liig hilja! Kuidas meie igatseme selle järele! Oo, et see juba tuleks! Aga kas meie, päästetud, olemesarnased, et võime võtta vastu vastpäästetuid? Oleme meie vaimlised isad ja emad ja head õed-vennad „vastjündinule“. Maised vanemad ei taha jätta oma lapsi hooletu teenija hoolde, ja kui laps saadetakse kasuvanemate juurde, ollakse väga täpne, et ta saaks hea kodu ja kasuvanemad oleksid hea, ausa iseloomuga, et laps saaks hea kasvatus ja juhatatakse elus õigele teele.

Kui inimesed on nii järelemõtlikud, kui palju enam ei ole seda meie armastusriikas taevane Isa? Ta ei või jätta oma lapsi mõistmatuisse, külmaesse kätesse, kodusse — kus sõda ja leppimatu valitseb. Lapsed ei saaks vaimlist toitu ja hoolitsemist, mida nad vajavad ja võib-olla nälgivad surnuks toidu puudusel.

Võtaks Issand kasvatada sind ja mind ja õpetada ja teha kõlblikeks, et oskame vastu võtta vastpäästetuid. Laseme, et Issand saaks esimese koha meie südames, et oleksime kohased selle töö jaoks, milleks ta meid tahab tarvitada. Laseme teda saada meie mõtte, meie sõnad, meie teod ja kõik! Äratuse ei või tulla enne, kui see sünnib. Mõtlemes Jeesuse sõnadele Matt. 23:13. „Seis teie ei lähe ise sisse, ega lasse neid sisse minna, kes tahavad.“

Kõigepal peame olema vastu-pidavad palves, et Issand saaks võimaluse rääkida meiega ja õpetada; siis meie läheme ka liig sageli oma teedel ja kuuleme vähe Vaimu häält.

Jumal ootab sind ja mind. Ta vajab tahtejõuga inimesi oma teenistuses, inimesi õiglase meeliga ja õiglase käitumisviisiga.

Seltsilised, palume, töötame meie armsa Päästarmee pärast, et see alati oleks hea vaimulik kodu meile kõigile!

Pidin lahkuma oma hinge viimast ebajumalast ja see oli raske, nii nagu see alati on, kui armastame ebajumalaid. Ebajumalad ei oleks ebajumalad, kui neid ei armastata. Peame panema oma lisaki, meie armastatud ja ainukese lisaki, altariile. See on raske, kuid seda peab tegema, sest Issand on ainus Jumal ja ei taha mõnda võistletjat. Hindas sa andi nii kõrgelt, et oled heatahtlik ohverdamas oma lisakit? Kui nii on, võid sa omandada seda praegu. Ta täidab sind oma Vaimuga.

Mine ja vaata.

Oli jõudnud õhtu ja Jeesuse järgijad vajasid peale päevast pikka tööd puhkust ning vaba aega, et vaigistada nägla. Nad võib-olla tundsid, et ka rahvas soovis sama ja aetuna sellest, nad läksid Jeesuse juurde ja ütlesid: „Paik on tühi, õhtu on jõudnud. Lase neid minna, et nad võiksid osta omale toitu.“ Nii nagu Jeesus ise ei oleks tundnud rahva vajadust! Kuidas oli küll järgrite usuga? Kas ei tulnud neile meelde, kuidas Ta hiljuti oli muutnud vee viinaks, äratas surmüst Jairuse tütre, tervendas halvatu ja pidalitõbise? Oli nende usk seotud vaid sellega, mida nägid just silmadega?

Meie, inimesed, oleme igal ajal olnud sarnased. Näeme vajadusi teiste juures ja kui meie räägime Issandaga, siis on see sageli ettekirjutis temale, mida Tema peaks tegema, selle asemel et ütleksime alandlikult: „Issand, mida võin mina teha?“ Kõige kergem, mida järgid võisid teha, oli saata inimesi igauht nende koju ja selle ettepanekuga nad tulidki Jeesuse juurde. Kuid Temal oli teine mõte ja sellepärast Ta ütles neile: „Andke teie neile süü!“ Milline ülesanne! Nad mõtlesid jälgida seda, sest nad küsisid: „Peame meie minema ja kaheksa ja teenari raha eest ostma leiba?“ Nende inimestus oli kindlasti suur, kui Ta küsis: „Mitu leiba teil on? Minge ja vaadake!“ Nad kuulasid käsku. Kui nad tõid esile oma tagavara, mõtlesid nad kindlasti: „Kuidas sellest jätkub?“ Kuid nad said uue näite Meistri imelisele väest.

Kui Issand oleks arvestanud ainult oma teente jõuallikatega ja omadustega, ei oleks kindlasti nii palju korda saadetud tema riigi huvides. Ta tahtis näidata, mida koostöö Jumala ja inimese vahel võib korda saata.

Päeva jooksul antakse meile igale ühele palju võimalusi, et tarvitada oma andeid ja võimeid, kuid võib-olla viimati nimetatut ei ole kunagi tarvitud. Võib-olla sa ise oled unutanud seda hällilaulu: „Mis sellest jätkub?“ Tuletan meelde Jeesuse manitsust järgritele: „Mine ja vaata!“ Kui teed väikese järelevaate, võib-olla sa leiad, et omad midagi, mis võib saada õnnistuseks, kui seda vaid kasutatakse. Soolakohtist ei ole muud kasu, kui et ta täidab vaid kohta, kuid kui sellest vähe võtta ja panna toidu hulka, siis täidab ta oma ülesande.

„Mine ja vaata“ — võib-olla üks võimalus, et võita kedagi. „Mine ja vaata“ — võib-olla võid rõõmustada mõnda haiget, vana või töota seltsilist. „Mine ja vaata“ — võib-olla võiks kuulda ka sinult vahetevahel mõnda tunnustust. „Mine ja vaata“ — võib-olla ka sina võiksid kuuluda kalastajatebrigaadi oma korpuses. „Mine ja vaata“ — võib-olla mõni „Sõjahüü“ eksemplar sinu läbi võib leida omaniku. „Mine ja vaata“ — võib-olla mõni klass pühapäevakoolis vabab sind juhatajaks. „Mine ja vaata“ võib-olla võid olla kõlbuline tüürist, selle asemel et oled tüüristade kaupluses. Meie juures on olemas võimalusi, kuid hingevaenlane katsub maailda neid nii väikesteks kui vähegi veel võimalik, et meie ei hindaks neid võimalusi, mida omame ja sellel viisil teha meid töötuiks. Kiri troostib meid sarnasel juhusel, sest on öeldud: „Mis maailma ees on kõlvatu, seda on Jumal äravalinud.“ Auline tööde, mis annab meile kõigile lootust! Usume meie seda ja elame ühenduses meie usuga? Aidaku Jumal meid, et meie ole üks täidetud teenimisvaimuga ja hoolas võimaluste tarvitamine leidub meie juures! Jälgigem heatahtlikult Issanda näpunäiteid, kui need ka paistaksid meile imelikudena. Siis võidetakse ometigi palju Jumala riigile.

Minu ema.

Ma läksin armas ema, kord sinust kaugele
Ja isamaajast ära ka laia ilmasse.
Aeg jättis oma jäljed mu juurde järele,
Kuid sinu peale, ema, ma mõlten alati.

Ma olen, armas ema, nüüd üsna üksinda,
Ei ole ühte sõpra, kes mind võib troostida;
Nad jätsid kõik mind maha, ja läksid minema;
Mind hädas ükski nõnda ei armastand kui sa.

Üks mõte veel, oh ema, mu südant kergitab,
Et Jeesus, sinu Päästja, ka mind veel armastab.
Kui silmi nutust pühin, siis hüüab rõõmuhaäl:
„Oh tule minu juurde, sind võtan vastu veel!“

Selle hoian ma emale.

Ta oli ainult väikene poiss, kaitsudes ja must, seal ta seisib ning vaatas pealt suuremate poiste jalgpallimängu. Vaesus ja mustus olid küll nii silmapaistavad, kuid ta tõmbas siiski endale mõnede möödaminejate tähelepanu ja keegi neist andis talle suure ilusa pirmi. Poisi silmad särasid, kui ta vaatas mahlast vilja ja tema nägu väljendas tänu, mida tema keel inimestuse mõjul ei võinud väljendada. Ta vaates pirmi, siil-tas seda käega ja nagu tahtes selgusele jõuda, kas see tõesti on pirm, hammustas ta õige väikese tüki üsna varre juurest. Ja, see oli tõesti maitsev, mahlakas pirm. Nüüd oleks võinud uskuda, et ta neelab selle korraga tervelt alla, aga ei. Olles heitnud veel ühe pilgu oma kallile varandusele, pistis ta selle oma musta pluuksi alla. „Milks ei söö sa pirmi ära, Ilmar?“ küsis keegi, kes oli tähelepannud poissi. „Ära süüa seda üksinda! Ei, tänan, selle hoian ma emale.“ Hääl ja väljendus tema näos näitasid selgelt, kui kaugel eemal temast oli ainult mõtlev väim. Mis Ilmaril ka veel puudus, ta oli siiski õppinud armastama oma ema. Tal oli keegi, keda ta armastas rohkem kui enast ja ta tundis ohverdamise rõõmu ja rahuldust.

Algus 1. veerul.

nagu teevad seda paljud. Kõige oma igatsusega ja kahtleva meelega seisab ta Jeesuse ees. Jeesuselt saab ta tagasihoidu vastu, selge ja otsekohene: „Mine, ja müü ära kõik, mis sul on!“

Ta on haavatud Jeesuse soojast armastusest. Jeesus vaatab temale ja armastab teda. Rikas noormees teab, mis tal on teha. Ta näeb teed, sõnakuumiseteed, kus õnn võib kohata teda. Ta ei taha minna sõnakuumiseteed, ta läheb seda teed, millist ta tuli — oma raha ja sõprade juurde, kuid ka vaesuse ja kurvustuse juurde. „Ta läks kurvalt ära.“

Tänapäev võideldakse raskeid võitlusi vaimlise eli piirkonnas. Valiku suur päev seisab tõsiselt paljude ees. Nad vajuvad põlvedele. Võideldakse ägedamad hingevõitlused. Üks osa ei võitle läbi, vaid lähevad ära. Teised tungivad läbi ja haaravad elukrooni. Võime näha iga päeval, kuidas lapsed ja noored tõmmatakse Jeesuse juurde, kuidas suured patused järsku langevad ja hüüavad Jumala poole armu ja päästmise pärast. Langenud leiavad armu aastatepikkuse vaimlise häda järele.

Ma sõber, Jeesus pakub sulle tänu suurt õnne, andestust ja rahu. Tahad sa maksta hinda? Hind on seesama, mis varengi. See maksab kõike seda, mida omad. Mine ja müü kõik, mis sul on, ja sa saad varanduse taevase — igavese elu päranduseks.

Lähedal oma õnnele.

Kirjutanud major Ed. Mossaal

„Inimene on õnnetuse ori selle päevani, kuni jõuab teadmiseni, et õnn on Jumala juures — või teiste sõnadega: elu Jumalas on õnn.“

„Kõik, kes leidnud selle oasi kõrves, peavad pärast seda, kui kustutanud oma janu, pöörama tagasi ja hüüdma möödaminevatele karavaanidele: „Siin on tee igavesele elule ja õnnele!“

Noormehe kohtamine Jeesusega, tema küsimus ja otsimine ilmutavad inimelu vaesust Kristuseta.

Juhtumises teel Juuda mägede vahel ei olnud midagi vägivaldast ega välgu ja müristamise sarnast. Ei kostu mingit ahastuskisa. Kuid seal ilmutatakse meile imeline saladus, et midagi ei või olla nii vaene kui inimisiida.

Mis iseäranis paneb meid imestama on, et meie siin ei näe inimest räbalates. See ei ole pilt ärakadunud pojast sigade keskel, võõral maal, kes otsustab pöörata tagasi koju. Ei, see on rikas noormees, kes alandab põlvi Jeesuse ees. Tal ei ole kibedat mälestust sellest, et raisanud isa pärandust, ei, ta oli rikas.

Tema mõõdund elust ei kerki esile patueltu pimedad varjud mõne pealekaebamisega. Ta on pidanud küsimõnu. Tema nimi oli austatud ja hästi tuntud. Ja siiski, kui tema vaesus paljastati igaviku valguses, ei olnud vahe tema ja ärakadunud poja vahel nii väga suur.

Rikka noormehe eeskujul ütles, et kõige hiljavam maailma-elu oli tühi ja vaene Kristuseta. Kui inimene on ärkanud teadmisele, et ta on igavikuolevus, siis ei või midagi maailmas täita tühjust ta südames. Siis tuleb vaev, siis tunneb ta, et tal puudub midagi. Siis palub ta: „Hea Õpetaja, mis pean ma tegema, et võiksin pärida igavest elu?“

See, kes küsib on leiutanud tühjuse ja esimene samm on võetud. Ta on lähedal oma õnnele. Nüüd algab võitlus. Mida see küll maksab? Rikas noormees ei varjanud oma hinge tühjust ja oma südame suurt küsimust, nii

Lõpp 4. veerul.

Emaseisuse pühadus

„Järgnevakts meie Issanda Jeesuse Kristuse jõule, vaatam emaseisusele, mis on vägev haputaigen maailma ümberloomisel“.

Kirjutatud meie armas Psutaja, kes näitab head mõttekäiku ja praktilist tarkust.

Kui emaseisusele ei vaadata kui pühadusele, siis ta kaotab oma kõrgema väärtuse. Siis ta muutub lihtsaks loomadetaoliseks eluks.

Emaseisus on saanud jumaliku alguse. Ta ülesanne ei ole mitte ainult pidada alal inimsugu, vaid õpetada lastele täit tarkust Jumalast ja kuidas saada heaks kodanikuks.

Kui tähtis on sellepärast ema tegevus! Tema koorma väikseim osa on lapse kandmine. Kui ta on normaalses tervises, lapse-sünnitamine ei ole talle koormaks. Ta peaks loomulikult muutma tema süsteemi füüsiliselt täielikumaks ja arendama tema vaimset omapära, tegema seda tugevamaks kui ta oli enne abiellumist. Tõelises emaseisuses vaimne ja füüsilise kasvamine ei lõpe peale seda, kui laps on sündinud, just niisama kui roos ei kaota oma ilu, kui selle eest hoolitsetakse õieti, enne kui tuleb loomulik surm.

Kuna ema ülalpidamine enne lapse sündimist jätab suure mõju lapse tulevikule, on siiski tema ühendus lapsega peale ta sünni, mis moodustab ta iseloomu. Mõtlen, et on hea, kui tütarlaps kasvatatakse teadmise- ja, et kord nemad saavad emadeks. Mõtlen, et kui nad on saanud teatud vanusesse, on hea õpetada neile, mida tähendab emaseisus. Ma ei usu, et neid peab laskma võtta endale emakohustusi, ilma et nad oleksid sellest ülesandest teadlikud. Puhtad mõtted, hea lugemine, kindel usk Jumalasse ja puhtad teod aitavad tütarlaste arengus pühale kutsele.

Arusaamine emaseisusest.

Kuid peale kõige, mis öeldud, naine ei tule enne kindlale arusaamisele emaseisusest, kui ta võtab oma esimese lapse oma rinnale, ja näeb tema säravates silmades täielikku usku ja usaldust emasse. Siis ta teab, et inimese hing on jumaliku originaalsusega hing on antud tema hoida. Siis ta teab, et tema kohus on juhutada tema väikesteid jalakesi emale igast sügavusest ja hoida tema õrna südant tuksumas kooskõlas Jumalaga, kes andis lapse tema hoolde.

linnavalitsus võib anda välja mitu sundmäärust, ja maailmas puuduvad ometigi head kristlikud mehed ja naised.

Sarnaste inimeste kujundamine peab tulema maailma emade poolt. On suur tarvidus isikliku huvi ja isikliku töö järele laste iseloomude moodustamiseks. Ja ei või olla ühtki kuu- või ajakirja, mis annaks neile nende püüetes nii palju abi kui Piibel.

Kõigist laulude kogust on piibel kõige väljavalitum. Kõigist teaduslikest töist ta on kõige sügavamõttelisem. Igast filo-

oma käed kokku, kui ta märkab ilusaid lilli või kui keegi sirutab talle lahkesti käe ja aitab teda üle konarlistest teest.

Lapse iseloom on loomulik, usaldav ja muutub kõvaks alles siis, kui juba mitu korda on käitutud teda halvasti. Võitke lapse usaldus lahkusega, armastusega ja kindlusega. Siis on lapse meel valmis võtma vastu õpetusi, ja saades õpetust südamest ja huultelt, keda ta usaldab, langeb külvatud seeme heale maale.

Edasi, kui ema soovib alalhoida oma lapse usaldust, ta peab elama igal päeval kaasa lapsele. Laps saab kiiresti aru, kui ei ole vastupidavust. Ta eraldab peagi öeldud sõna erinevast teost ja paneb tähele nende lahutatavust.

Kui isa ja ema tülitsevad või räägivad tühje jutte oma kodus, siis laps märkab seda kindlasti ja selle põhjal võtab ka ise omale seisukoha. Kui igatsetakse, et lapse elu peaks sarnanema Kristuse elule, ema ei või teha midagi vähemat kui arendama ka eneses kõige kaunimaid inimomadusi.

Emaseisus on kõige vastuvõetavam, kui ta on humaanne oma igapäevases elus, kaastundlik, püsiv. Laps paneb tähele neid kolme omadust ja püüab ka teha eeskjuu järele.

Järgnevakts meie Issanda Jeesuse Kristuse jõule, vaatam emaseisusele, mis on vägev haputaigen maailma ümberloomisel — inimeste elude ülesehitamiseks, et nad on jõulised võtma vastu asju, mis on nähtamatud.

Hoidku iga naine end, et ta ei oleks hooletu Jumala poolt temale antud ülesandes.

Kõikjal on tarvis inimesi, kes mõtlevad ja tegutsevad õieti. Valitsusel on neid vaja. Neid on tarvis eraühinguis. Kirikud, pühapäevakoolid, ja igapäevased koolid tunnevad puudust nende järele. Igal pool maailmas on hülleide nende järele, kes ei kardata ja ei julge valedada.

Kui emaseisus näeb moraalselt ja füüsilist olukorda, ta peab mõistma, et tema õpetuse ja diptsipliini, tema armastuse läbi peab kasvatama sarnaseid mehi ja naisi. Parlament ei suuda luua sarnaseid mehi ja naisi, ka mitte siis, kui antakse välja seadus seaduse järele, ka

soofilisest teaduslikust uurimisest, piibel on humaansel. Kõigist ajaloolisist dokumentidest on ta kütkestavamad. Igast just jumalikust armastusest, inimeste tunnetest ja intriigidest, võitdest enese üle ja kaotustest, ta on imeliseim. See on sõnum ainukeselt Jumalalt.

Emaseisus, võttes piiblit oma põhiõpetuseks, peaks panema tähele veel mõnda asja. Tahaksin esmalt ütelda, et kõige paremini leiata teed oma lapse südamesse, tules temaga samale tasapinnale. Laps kardab ja tunneb isegi hirmu, nähes esimest korda tumedat pilve või mõnda kõrget mäetippu, kuid ta lööb rõõmuga

Emadepäeva peetakse
igas korpuses
pühapäeval, 8. mail

Eriettekanded.

Kui ülesehitavad on Jumala riigi töös nähtavad tagajärjed. Midagi muud ei või anda evangeeliumi kuulutajale suuremat õnne, kui näha, et inimesed tulevad tõelise päästmise vajadusele.

Piibel ütleb, et isegi „taevas on rõõm ühe patuse pärast, kes meelt parandas“. See ei ole siis mingi ime, kui Jumala lapsed juubeldavad, kui üks õnnetu eksinud hing leiab usu temasse.

Milline õndsus ei ole see vahe-te vahel olnud, kui meie palve ja järelekoosolekul hinged on tulnud armutsoonile!

See õnn ei saa osaks igal koosolekul ja kokkutulemisel. T h tigi on võitlus väga raske. Ja vahest paistab nii, et meie kõige paremad jõupingutused on ebaõnnestunud ja nii nagu tõeline tagajärg on läinud kaduma. Peasegur pettununa ja julgust kaotavana tunneme endid sarnastel kordadel. Siis on hingevaenlane kohe valmis meile näitama, kui mõtetu on jätkata edasi sarnaselt. Jäta see töö! Võid leida palju kergemat teed! Vaata sinua poole! Nii kõlavad ta kiusatused! Kahjuks on paljud Issanda tööliised langenud sellesse kiusatusse auku, uskudes, et kiusaja sõnad olid tõsed.

On siis meie töö tagajärjeta, kui meie ei näe mõnd hinge tulevat eestpalvele? Kas üks koosolek ilma nähtava tagajärjeta on kadunud? On meil põhjust olla pettunud? Ei, kindlasti mitte!

Kui töötame ausalt ja õiglaselt, oleme täidetud armastustulega kaasinimeste vastu, siis võime uskuda, et Jumal on Vaimuga võib ja peab töötama varjatult, nii et tagajärjed peavad tulema. Mida ütleb tema Sõna sellest? Ja kuidas võiks min ma tsiteerida kõiki neid aulisi, ülesehitavaid töötusi, mis on selle kohta olemas?

Piibel ütleb, et nüüd vaid nimetada paar, kolm näidet: „Nõnda peab mu sõna olema ... ei see pea mitte tühjalt mu juurde tagasi tulema.“ „Läkita oma leib vee peale, sest pika aja pärast leiad sa seda jälle.“ „Ja muist kukkus hea maa peale, ja kui tema tõusis ja kasvas, andis tema vilja.“ Ja Jumalale kiitus, nii see on, töö Issandale ei ole tühine.

Võiks anda palju elavaid eesküsi, näiteid sellest, kuidas Jumal on töötanud nähtamatult ja Vaimu nool, nii väike ja vilets, väljasaadetud mõnel tagajärjeta koosolekul, on saatnud korda oma töö täielikult.

Lubage mind nende ridade läbi viia teid sarnaste mälestustele, mis räägivad Jumala tööst varjul. See mälestuste rida tuleks pikk ja lai, sest läbielamusi on palju. Kuula, mida mälestustel on ütelda!

Väike hulk salvatsiooniste siis nõutult ühel sügisõhtul — kas on kohane minna vabaõhu-

Jumala töö salajas.

Kirjutanud brigadör **Axel Lydahl.**

koosolekule või mitte. Päev oli olnud vihmane ja udune ja õhtu poole oli täiesti niiske ja külm. Muusikandid tulid kokku saali juurde, asi seisis nüüd korpuse juhataja otsustada. Ka tema oli nii kahevahel ja ei teadnud, mida teha. Ilm seisis vastu, kuid tahtmine oli siiski minna koosolekule. Pärast lühikest palvekoosolekut oli otsus tehtud: Meie lähme koosolekule!

Tulnud koosolekupaletsin, leidsid nad, ehkki aeg oli nii kaugel, et pidi algama koosolekuga, et ainult mõni üksik inimene oli tulnud kuulama. Need mõnedki seisis eemal koosoleku paigast, nii et mulje ei olnud just kõige parem. Ei õnnestunud ka saada rahvast ligemale, vaatamata sarnasele soovivaldusele.

Koosolek algas. Lauuli laule. Muusikakoor mängis. Seltisilised tunnistasid. Jumala sõna kuulutati ja palveid saadeti Jumala poole. Kui kõigil sellel, vaevalt ühe tunni järele, oli lõpp, ütles

sis sai mulle ümberpöörimiseks ja päästmiseks. Olin üks neist mõningaist koosolekukülalastajast, kes ühel sügisõhtul seisis ja kuulasis koosolekul, mida adjutant juhatas ... kohal. Ma ei või selgitada seisukorda, kuid fakt on, et sellel koosolekul kohatas Jumal minuga, nii et sain teadmise pattude andestusest. Ükski teist ei tundnud mind, olin vaid lühikesel külaskäigul kodumaal. Kuid Jumal tundis mind ja tema Vaim otsis ja leidis mind sellel korral. Seal, kui seisin koosolekupaletsil, palusin lihtsa palve. Jumal kuulis seda ja sellele peale olen õnnelik Jumala laps. Jälgin oma südame tundeid ja teatan teile oma läbielamisest, mis ma loodan, on abiks, kui töö vahest näib olevat ilma tagajärjeta.“

Mis muud mul oleks ütelda selle juhtumise kohta, kui seda, et see tunnistas, kuidas Jumal töötav varjul olles?

Käesoleva kuuga algavad meie vabaõhu koosolekud

Teateid saab korpuse ohvitserilt

üks seltisilistest: „Sellel õhtul ei saanud meie midagi.“ Ta mõtles, et see oli tagajärjeta koosolek. Kurb küll, kuid ei olnud tema ainukene, kes uskus nii, sest paljud teised seltisilised väljendasid samu tundeid. Inimlikult vaadates, näis neil olevat õigus, mis siiski hiljem pööras teistsi.

Aastad möödusid ja ühel päeval sai korpuse juhataja, kes juhatas ülalnimetatud vabaõhu koosolekut, kirja Ameerikast, mille sisu kõlas järgmiselt:

„Olen kaua tundnud, et pean kirjutama adjutandile, ja rääkima teile, kuidas üks Armees vabaõhukoosolek minu kodu Root-

Ena palve.

Räägitakse maailma suurimast jultustajast, et tema lapsena oli väga kangekaelne. Tal oli usklik ema, kes alati palus oma poja eest, just nii nagu paljud emad teevad.

Ühel õhtul tuli Henrik koju väga hilja. Ta kuulis, et keegi rääkis toas ja jäi kuulatama. See oli ema hääl. Ta nuttis ja hüüdis valjusti.

„Mis see peaks olema,“ mõttes Henrik. Ta läks ligemale ja pani kõrva vastu ust. Siis kuulis ta, kuidas ema nuttes palus:

„Oh, mu Jumal, sa pead päästma mu poega! Otsi üles Henrik, kus ta on tänä õhtul. Räägi temaga. Ära anna temale mingit rahu, enne kui ta seisatanud sinu ees. Ütle talie, et tema hing on liiga talis, hukkamiseks. Oh, Jumal, päästa minu laps!“

Nii palus ta. Henrik kuulatas. Ta värises kui haavaleht ja nuttis. Siis tormas ta sisse, langes purustatult ema kõrvale ja palus: „Oh, Jumal, taevast, kuule mu ema palvet ja päästa mind! Lase mind saada sinu lapseks ja teenriks!“

Jumal kuulis ta palvet.

Küsimusele, kuidas imeline muudatus sündinud, vastas vanake: „Ja, vaata see on nii, et mina, vaene puitanud, eksinud inimene, katusin võidelda elava Jumala vastu. Ei tahtnud kuule, kui räägiti tema armastusest. Kunagi ei läinud ma jumalateenistussaali. Kunagi ei lugenud piiblit ja kunagi ei palunud ühtki palvet. Olin kõva, külm ja kriitiline kõigis ja kõikide vastu. Ja ma tahtsin olla sarnane. Kuid siis oli keegi, kes see nüüd küll oli, tulnud ideele, saata mulle ajakirja „Sõjahüüdu“. Kui istusin siin üksinduses, mõtlesin, et võin vaadata, mis seal on ja kas võite mõelda, sellel viisil tuli Jumal ja rääkis minuga. Minu tunded said haaratud, nii et pidin lüüa põlvedele ja paluma. Ja nii see juhtus, rahu tuli minu südamesse ja nüüd ei või ma muud kui tänada Jumalat.“

Kas see ei ole imeline, kuidas Jumal võib töötada ja kuidas tema võib jõuda palju kaugemale kui meie, inimesed, võime teha. Jumal olgu tänatud Sõna eest, mis ütleb: „Tema käsivars ei ole jäänud lühikeseks, et ta ei võiks päästa.“

Keegi reisiv päästeohvitser tuli tagasi ühele kohale, mida ta ei olnud külastanud kuuetekümne aasta jooksul. Koosoleku saalis ei näe ta ühtki tuntuud nägu, kuid ta paneb tähele kedagi vanemat meest, kes oma lahke

(Lõpp 7. leheküljel)

Päästearmee seltsilised ja sõbrad Eestis õnnitlevad major R. Ahlbergi ja ta abikaasat nende ülendamise puhul.

Korpusekadettide nurk.

Sain lahke manitsuse kirjutada midagi korpusekadettide nurgale. Teen seda suure rõõmuga, sest mul on isiklikult palju rikkaid ja aulisi mälestusi eesti korpusekadetidest sest ajast, kui minu abikaasa ja mina olime Eestis. Peaaegu kolme aasta jooksul juhatasin korpusekadettide õppetunde Tallinna I korpuses. Mul ei ole kunagi olnud huvilisemat ja tähelepanelikumat hulka, kellele rääkida. Õppetundide ajal uurisime piiblit ja tutunesime tema suurte isikutega. Seal õppisime tundma Joosepit, kelle oli Jumal kaasas lapsepõlvkodus, sügavas angus, Potivari patuses majas, vanglas ja Vaarao kuningakojas. Kuulsime Taavetit mängimas ja laulmas Jumala auks Psalmide raamatust. Jälgisime Paulust tema seiklusrikastel reisudel, kui ta viis evangeeliumituld paganatele. Süvenesime oma Päästja elu ja õpetuse uurimisse. Ja tema sai meile kõigile kallimaks nende tundide läbi.

Millised aulised võimalused on korpusekadettidel! Korpusekadetid timber terve maailma kuuluvad ühte suurde perekonda. Võib-olla teie vahest mõllete, et teid on nii vähe, üks peatäis vaid, kuid tuletage meelde, et ümber teie maailma, kus Päästearmee lipp lehvib, on paljud, kes jälgivad sama õppekava ja kogunevad igal nädalal sama sihiga.

Tarvitage oma võimalusi. Katsuge tungida edasi. Kui te näib olevat suletud, peate hoolsuse ja vastupidavusega murdma teed võidule ja kasulikkusele. Õppige tundma oma piiblit ja saage julgteks võitlejateks Jumala riigi-

Austage oma vanemaid ja olge neile sõnakuulelikud.

Kirjutanud komandör S. L. Brengle.

Künneme käsku on meile antud, kuid ainult ühele neist on antud kaasa töötus. Käsk on: „Austa oma isa ja oma ema,“ ja töötus: „et sinu elu päevad saaksid pikendatud seal maal, mis Jehova su Jumal sulle annab.“

Poisid ja tüdrukud, kes tõeliselt austavad oma vanemaid, võtavad omale sihiks, et nad ei tee midagi, mis kurvastaks neid, mitte ainult siis, kui nad on ligi, vaid ka siis, kui vanemad ei näe mida nad teevad. Sarnaseid pöisse ja tüdrukuid Jumal kindlasti õnnistab.

Abraham Lincoln, Ameerika president, austas oma ema, mitte ainult nii kaua kui ta elas, vaid ka kaua peale tema surma. Järgnev on jutustus, mida ma korraldus lugesin temast:

Kunagi, sellel ajal kui Abraham Lincoln oli kongressi liige, tegi talle keegi sõber etteheite, et ka kellegi oma sõbra juures lõunal olles ei olevat ennast küllalt viisakalt ülalpidanud, mitte juues pakuvat viina. Sõber ütles: „See ei ole kindlasti mingi häda, et mees sinu vanuses ja sinu läbielamistega võiks saada joodikuks.“

„Minu mõte ei olnud näidata mingit põlgust,“ vastas Lincoln, „kuid ma lubasin oma armastatud emale ainult mõni päev enne tema surma, et ma kunagi ei tarvita joovastavaid jooke ja ma leian, et see töötus on sama hästi maksev tänä, kui sellel päeval, kui andsin selle.“

„Aga see on suur vahe lapse vahel, kes on tulnud joodiku kodust ja mehe vahelt haritud kodust,“ jätkas sõber.

„Kuid töötus on alati töötus ja kui see on antud surevale emale, siis on sellel kahekordne väärtus,“ vastas Lincoln.

Ma usun see meeldib Jumalale. Kas teie ka usute seda?

Mõned väikesed tüdrukud jutustasid kunagi armastusest, mis igatiüks neist näitas oma ema vastu ja iga laps katsus üle rääkida teist. Lõpüks ütles üks: „Armastan oma ema nii palju, et võin surra tema eest!“ Selle jutu peale jäid teised tüdrukud vaikseks, kuid keegi daam, kes istus lähedal, ütles: „See näib mulle väga imelik, et üks tüdruk, kes armastab oma ema nii, et võib surra tema eest, ei armasta teda siiski nii, et ei taha aidata pesta sööginõusid köögis.“

Kui palju armastad sa oma isa ja ema? Kõige parem viis, kuidas võid näidata armastust nende vastu, on sellega, et südamliselt, rõõmsalt ja heatahtlikult tunda nende soove igapäevases elus.

Kui olnud väikene poiss, ütles minu ema, kes suri paljude aastate eest: „Kui armastad mind, siis tee seda, mida käsin.“ See sarnaneb väga Jeesuse käskule, mida ta andis järgritele: „Kui teie mind armastate, siis pidage minu käsuõnu!“

Oled olnud sõnakuulmatu, palu Jumalat, et ta andestaks sulle ja aitaks sind sellest tunnist austada õigel viisil isa ja ema. Ja kui nad on surunud ja ära, võid sa olla rõõmus, et tegid neid õnnelikuks, et olid sõnakuulelik nende vastu.

töös. Jeesus otsib noori. Ta paneb oma lootuse noortele.

Kunagi leiti asuniku kirves ürgmetasest. Selle varrele olid kirjutatud järgmised sõnad: „Embkumb, kas leian ma tee või valmistan ma ise omale teed“.

Paljudel meie noortel korpusekadettidel on raskused ja kiusatused ees, terve ürgmetas kiusatusi; kuid ära siiski kaota julgust!

Kui sind pilgataks Jeesuse Kristuse pärast, kui sul on sise-

mised võitlused läbivõidelda, kiusatused, mis löövad sind maha, kui sul on raskusi, ükskõik milliseid, ära anna siiski järele. Vaid kirjuta oma lipule: Võit Jeesuse Kristuse läbi!

Palju tervitusi Eesti korpusekadettidele, samuti kõigile päästesõduritele minu abikaasalt ja minult.

R. Ahlberg.
Major.

Seal oli üks pisar.

Sea oli üks pisar. Mitte ainult üks. Ühes pisaras võib olla terve maailma mere. Seal oli üks pisar. Tema, kes seda nägi, on rääkinud mulle sellest. Seal oli keegi vanem daam ja pisar, mida ta nägi, oli tema ema pisar. Tema ema oli vast-surnud. Tütar tuli sulgema oma silmi, siis nägi ta pisarat, mis oli seal, kui ema silm oli kustunud ja pisar alles. Ema oli nüüd kodus Jumala juures. Üinudes läks ta koju. Tal oli auline üleminek sellest elust. Onnis naeratus näol; aga pisar? Onnis elu ja siiski — pisar! Tütar teadis, kui ta seisis seal, et tema pärast oli ema nutnud ja palunud. Seal oli imeline pisar, ema pisar; tema viimne palve, tema viimne igatsus enne kui ta läks. Tütar teadis, et see pidi olema otsustav pisar tema elus. Ema pisar põletas ta siidametunnistust. Esimene tund kodus Jumala juures ja see pisar ka kuivatatud. Seal ei ole ühelgi emal enam muret.

Argu olgu viimane, mida näletada oma emast, üks pisar.

„Kes augu kae-
vab, see langeb
ise sinna sisse.“

(Lõuguja).

(Algus 5. lhk.)

naeratusena näib olevat tuntud. Koosoleku kestel on mees väga tähelepanelik. Vahete vahel hüüab ta valjult: „Kiitus Jumalale!“

Kui koosolek oli lõppenud ja võimalus isiklikult kokkupuutu- da publikuga, tuleb see mees koosolekjuhataja juurde, et tervitada. „Jaha,“ ütleb ta, „kuue- teistkümmend aastat eest olite siin ja juhataste koosolekut, siis olen ka mina kaasas, kuid siis ei olnud ma Jumala laps. Võin siiski ütleda, et selle koosoleku läbi leidsin Jumala. Ükski ei läinud kahetsuspingle, ja ka minagi ei tundnud otsekohest manustust minna sinna. Hiljem, koju minnes, tundsin hirmust hingepiina. Jumala Vaim tuletas uuesti meelde, mida öeldi koosolekul, ja ma nägin selgelt oma õnnetus seisukorda. Oma ikkilduses otsisin Jumalat sellel õhtul. Ma palusin, sain rahu ja andestust. Nüüd olen olnud õnnelik inimene kõik need aastad ja katsun ka võita teisi Jumalale. Tahtsin nii heameelega, et ka teie sellest teaksite, sest see räägib sellest, et teie töö ei ole tagajärjeta, kui see ka vahest paistab nii.“

Milline ilus näide Jumala tööle salajases ei olnud selle mehe teada- daanne! Ja, Jumal on tõesti suur armus ja armastuses. Imelised on tema teed.

Jumala lõkuseaeg ei lange igakord ühte meie arvamistega. Kuid üks on kindel, Jumal seisab alati oma tõotuste taga ja need kõik on tõed, nii kui see seisab William Boothi hauakivil, kui need ustakse.

On väärt olla ustav töötaja Jumalale. Sarnane, kes külvab seemet nii hästi hommikul, kui ka õhtul, pisaratage ja juubeldades, et ta teie milline neist on kõige parem. Kuid kindel on, et Jumal annab kasvu. Evangeeliumi väljakülvamine on elujõuline, see ei või surra.

Levitage „Sõjahüüdu“.

On väärt olla sarnane töötaja, kes alati püüab tagajärgedele Jumala riigis. Ära unusta, et igas seisukorras on töö tema, ja tema on vastutus võidu eest!

Ükskord on üllatused kindlasti väga suured kõikidele Issanda sõpradele. See on päeval, kui rahvas tuleb idast ja läänest, põhjast ja lõunast, et minna Jumala ariiki. Sellel pikal sissemarssimisel meie kindlasti leiame paljusid, kes on ehitatud tõelise pulmarietusega, nii et nad on kohased lauavõrrad Talle suurel pulmapöel, mitte selle läbi, mida meie oleme korda saat- nud ja näinud, mis võidetud Jumalale, vaid mis on juhtunud Ju- malale imelise töö läbi salajases. Halleluuja!

Teateid lahingust

Hispaania märter.

Sellest juhtumisest on nüüd möödunud üks aasta. Peale selle võibolla on nende arv suurenenud.

Atilano Coco oli evangelist. Tema isa oli olnud protestantliku misjoni seljarooks Guarrates, Villa Escusa läheduses. Aastal 1929 sai poeg evangelistiks ja tal õnnestus saada luba pidada koosolekuid teatud kohtadel laupäeva õhtutel. Säärastel juhustel kogunes tema ümber umbes nelikümmend inimest. Siis tuli keegi uus kuberner, kes keelas ära kõik teised jumalateenistused, peale kiriku. Coco oli ka kooliõpetaja, ja nüüd ta tegevus piirdus peajasjalikut kooliga. Siin ta sai suureks õnnistuseks. Siis tulid poliitilised arusaamatused aastal 1936, ja Coco kadus. Esmakordselt kuuldi temast peale seda 7. oktoobril, kui ta kirjutas: „Paluge, et vennad paluksid minu eest, et mu usk ei hakkaks kõrkuma mu prooviajal! Ka siis kui vangla muutuks mulle surmavärvaks, on mul siiski Issanda kepp ja sau, mis trööstiva mind. Ma ei karda midagi. Issanda inglid valvavad selle ümber, kes kardavad teda, ja tema vabastab neid.“

Ka vanglas ta oli tegev, ühes oma kirjas ta teatab: „Jumala auks võin tunnustada, et praegu on vanglas need, kes on nüüd ligemal Kristusele, kui nad olid enne siia tulekut.“

Siis tuli lõpp.

Uuel aastal levis kuulujutt tema surmast. Alles hiljem jõudsid tema kirja 7. ja 27. novembri- rist kätte. Viimane neist oli kirjutatud surmaga pilkude ees. Selgitamatul põhjusel ta annab viimases paragrahvis oma vanust ja nime, kui ka oma naise ja laste nimesid ja vanust. Ta muretseb oma perekonna eest. Kuid mis käis tema enese kohta, siis ta oli kõigele valmis. „Ma ei tea, millist lõppu ma saan, aga ma tean, et millisel viisil ka ma ei saaks otsa, siis Issand on korraldanud seda asja. Ma tean, et ta on minuga raskustes, ja mul on rikkalik kogemus tema ligidusest. Pidage mees minu köidiku! Paluge kõikide eest, kes kannatavad! Arm olgu teiega ja rahu Jumalast, meie Issat, ja meie Issandalt Jeesuselt Kristuselt!“

Enne kui ta täitnud kolmküm- mendviisi aastat, kutsuti Issanda sulane kohtama oma õpetajaga, keda ta teeninud. Kui kurblik, et ta oma rahvas, kes nii väga vajavad tema teenistust, säär- sel viisil ajasid teda surma, ja seda veel kirjuti nimel.

Maailm Jumalale!

TALLINNA II.

„Kui külmale talvele järgneb kevadepäikese loit,“ nagu ühes laulus laulame, on ka mitmes inimhinges tärnanud uus püüd ja igatsus teenida Jeesust.

Rahvahulgad on küllastanud koosolekuid, eriti just noored, kes on vaimustatud elavaist koosolekuid ja rõõmsatest Ar- mee lauludest.

Ka pühapäevakooli lapsed on rohkesti aidanud kaasa koosolekuid, sest nii S. Reedel kui ka II Ülestõusmise pühal täitsid ne- mad koosoleku-kava. Alati on laste ettekanded äratanud huvi ja elevust, ka seekord oli väga hea osavõtt neist koosolekuid.

III Ülestõusmispühal kül- lastas meid kapten L. Luther staabi- bi, kelle piiblisõnum Kristuse surmast ja ülestõusmisest ma- nitises mitmeid parandama meelt ja pöörduma Kristuse poole.

Varsti ootab meie ees suur kava heade võimalustega vabas õhus, kus võime rahvahulkadele rääkida sõnumit ristist.

Usume — palume — töötame ja võidame! **K. Nurmela,** kapten.

RAKVERE

Tänutundega südames, tohime pilku heita möödunud aprilli- kuule. Meie usaldasime Jum- la juhtimist, ja — halleluuja, meie ei pettunud milleski. Ülestõu- snispühadel võisime igapäev tun- da Issanda ligioli. Teisel pühäl viibis meie keskel külalisena vend Rakles. Rõõmuga kuula- sime tema tunnustust ja ülesku- set tulla ülestõusnud õnnistegija juurde, et siis täielikku seemist vabadust omada. Viimasel pühäl oli platvorm täidetud „kevadega“. Hulk sãrasilmalisi poisse ja tüd- rukuid andsid oma ettekannete- ga ilusa ja vaheldusrikka kava. Neljap., 21. aprillil, oli meie kauaoodatud päev jõudnud, siis oli meil võimalus Tuletõrjeühin- gu saalis, rohkel rahva osavõttel ette kanda vaimuliku ja ajaloo- lise „Siioni Rongid“. Dekorati- sioonina oli ehitatud vedur ja va- gun. Külalistena sellel õhtul ai- tasid meid õpetaja Ruigre ja vend Rakles, tänu palju!

Puudustkannatavatele lastele oleme Toitluspunktist välja ja- gandanud ligi kuussada toiduports- joni. Täname kõiki lahkeid an- netajaid nimetatud sotsiaaltöö heaks.

Kuu lõpul oli meil rõõm vastu võtta kaks uut nekrutit. Jumal õnnistagu neid ja tarvitagu töö- listena oma viinamäel.

V. Muul.

TALLINNA I.

Oli suur rõõm koguneda uue saali avamiskoosolekule, nii meile päästesõdureile kui ka meie sõpradele; sest andis tun- nistust suur kuulajaskond. — Issanda rahu hingas meie kõiki- de üle.

„Sõjahüüu“ aunimestik.

Nr. 104 — märts 1938.

Ohvitserid:

Kapt. J. Padar 86, kapt. V. Muul 70, kapt. H. Einmann 50, pltn. H. Olo 50, Int. A. Höbelaid 50, kapt. K. Nurmela 30, pr. kapt. I. Nurmela 25, kapt. M. Bles 25.

Allohvitserid ja sõdurid:

Seers. F. Leeman 61, sõd. R. Sihver 50, sõd. H. Ülevain 50, envoi L. Baktul 40, seers. L. Rat- tik 40, sõd. A. Lepik 35, sõd. Th. Lappard 30, nekr. E. Liivak 30, sõd. V. Puusepp 26, seers. J. Kanter 25, sõd. I. Tenen 25 seers. A. Lilleallik 25,

Mõõga ja kilbi brigaad.

Piiblitekstid maikuul.

1. Saamueli r. 17. T. 29: 1—11
1. P. 20:30—42 18. K. 30: 1—12
2. E. 21: 1—15 19. N. 30:13—26
3. T. 22: 1—10 20. R. 31: 1—13
4. K. 22:11—23 Kolossosse r.
5. N. 23: 1—14 21. L. 1: 1—8
6. R. 23:15—29 22. P. 1: 9—17
7. L. 24: 1—11 23. E. 1:18—29
8. P. 24:12—22 24. T. 2: 1—15
9. E. 25: 1—20 25. K. 2:16—23
10. T. 25:23—33 26. N. 3: 1—8
11. K. 25:35—42 27. R. 3: 9—17
12. N. 30: 1—12 28. L. 3:19—25
13. R. 26:13—25 29. P. 4: 1—9
14. L. 27: 1—12 30. E. 4:10—18
15. P. 28: 1—14 Vilemoni.
16. E. 28:15—25 31. T. 1: 1—25

Palveained.

1. maini — Sotsiaaltöö.
8. maini — Skandinaavia riigid.
15. maini — Püha Vaimu väljajava- mine.
22. maini — Päästmatul] sugulased ja sõbrad.
29. maini — Kõik korpuse ohvitserid, rid.

Aratusnädalal võisime näha hingi, kes tulid armu otsima Päästjalt. Usume, et need, kes tulid, igaks oma tarvidustega Tema juurde, võivad anda tun- nistuse, et Kristus on aidanud neid.

10. apr. oli meil suureks rõõ- miks tervitada endi keskel piis- kop Rahamäe prouat, ja paljud olid tulnud kuulma sõnumit Kristuselt. Meie soovime, et külvatud seeme võiks kanda vilja.

Pühad olid täis rõõmu, sest Iss- and võttis meid rõõmustada oma armu läbi. Koosolekuid oli palju rahvast ja ka meie naabrid Allika tänavalt tulid meid rõõ- mustama oma ilusate lauludega meeskoorilt, ja vend Tärk kõne- les õnnistegija jõngriitest, kes ei tundnud oma õpetajat, kui olid kalu püüdmas, kohe ära. Issand tarvitab oma sulast õnnistuseks kõigile. Oh, et võiksime näha Jeesust ja igapäevases elus, mit- te ainult siis kui viibime Tema kojas.

Tahame julgelt minna edasi, sest Issand on meiega. „Vangid vabaks saatana käest!“ jääb meie motoks.

A. Höbelaid.

Hõisake Jumalale, kes meie tugevus!

1. Üles vennad, võitlusele, tõstke lippu rõõmsasti! Meie päalik, Kristus ise, Viib meid võidule võidule.

Koor: Kristus on meid patust päästnud, Tema sees meil ühendus, Põrgu võimust on Ta murdnud, Tema läbi võidan ma ... Päästja läbi võidan ma ... Põrgu võimust on Ta murdnud, Nüüd Ta läbi võitja ma.

2. Vaatke, kuidas vennad vaprast Meie eel on võidelnud, Ei nad lahkund armsast sõbrast On Ta jälgis astunud.

3. Vennad, ärge kartke vaenlast, Eluvõitst käib meie eel. Juba punab kott nii armsast, Kuldné homnik varsti käes.

4. Täevas vaikes õnnelmas Oma kallist Päästjat näed, Võidukroon, seal on sul valmis, Sinna igavesti jääd.

2.
1. Kadunud on valu, kahtlus, võitlus, riid. Igavest lõpnud nure, vaev ja piin. Kadunud on kõik, mis muule valu teeb, Mu südant Jeesu veri luvivalegeks teeb.

Koor: Üks valge rüü ja kullast kroon, Ning eluase auline Mul selgest armust antakse Seal õndsalt kodumaal. Sest Jeesus on mu Päästja, Ta lunastanud mind; Ristil maksis minu süüd, Rõõmu tunnen alati armastuse sees, Ma elan, jah, ma elan läte juures.

2. Igavest kadus ajamerle päev, Patus, kus olin, nüüd ei seda näe. Otsisin rõõmu, Jeesus troostib nüüd. Ta risti peal on kandnud kõik mu patud, süüd.

3. Uskmatuus kadus, kahtlus, kurbus ka, Ei õnne limas enam otsi ma. Kõik see on kadunud, ja mu Jeesus mind On lunastanud, olen tema verehind.

4. Tulnud on Issand minu südame, Kadnud Ta ees kõik patuõndmine, Temale kuulun mina igavest, Ta on mu kaitsja, kilp, nüüd hõiskan südamest.

3.
1. Mina rändasin Jeesuga päeval ja ööl Keset muutliku eegade teel, Aga kui ka kõik muutuks, ma hõisata võin: „Jeesus ustavaks alati jääb.“

Koor: Seal on rahu ja rõõm, Oi, mis auline rõõm, Mis mul Jeesuga alati jääb. Kõik võib muutuda teiseks, Mu laul siiski see: „Jeesus ustavaks alati jääb.“

2. Mina rändasin Jeesuga üksikul teel, Mõeldes: „Ükski ei võista mind siin.“ Siis mu kuulsin üht machedat häält enda eel: „Mina ustavaks alati jään.“

3. Mina rändasin Jeesuga murede maal, Seal, kus konarlik, vaevane tee. Ainus sõna, siis sai sellest lilledale saat: Jeesus ustavaks alati jääb.

4. Mina rändasin Jeesuga püksees käes, Rõõmsalt sõbruga ühisel teel. Kuid mul rõõm siiski suurem, kui laulda viin väes: Jeesus ustavaks alati jääb.

5. Jah, ma rändan nüüd Jeesuga maapealestei tel, Kuni surmajõe kaldale saan, Siis võin hõisata auliselt, laulda kord veel: Jeesus ustavaks alati jääb.

4.
1. Oh, mis laul, oh mis rõõm on üleval, Vägev kannelde mäng kõlab ka! Kallist heliseb laul Tale kiituseks seal, Et meil õnnistust toonud on Ta! Läbi valu ja raskuste paistab, Meile taevane valgus läik, Inglise laul meie südamesse kostab, Kodu poole me ruttame kõik.

Koor: Eks sa kuule ingli laulu? Eks ta kõla sulle ka? Eks ta kihuta su südant Selle peale vastama?

2. Armas hing, laula ka, oh laula ka ühes õndsate hulgaiga nüüd! Andku süda ja suu Tallal kiitust ja au, Et Ta tull ja lunastot tõi. Mele kohus on nüüd ütletelu Patuorjadel näidata veel, Et neid viib viimaks hukka nende tegu, Kui siin uueks ei saa nende meel.

3. Küll on nuttu ja kaebust otsata, Kui siin armastest lahkuma peab; Aga usklik ei vao Tema valgus ei kao, Sest ta Issandad ligidal teab. Temast hingamist leiab mu süda, Mulle taevaski lahti seal läheb, Tema kõne all lõpeb minu häda Ja mu hing ime õndsusi näeb.

5.
1. Mu Päästja mind otsis Küll orus, kitalast teel. Ta leidis mind ja päästis veel Oh, mis auline, auline päev.

Koor: Mind otsis ja leidis, kui olin pime ja abituu. Ta otsis ja leidis, Milline auline päev.

2. Ta nägi minu hinge, Mis mures pattudest, Kõik koormad võitis südamest Oh, mis auline, auline päev.

3. Mu pattu veripunast, Ta üsna kaotas, Mind uude ellu juhatas, Oh, mis auline, auline päev.

6.
1. On sinu elus palju vaeva Rõhub su südant mure, piin? Jeesus sul avab eluava, Ütleb: „Jää vaikeseks mina siin.“

Koor: Mured ja koormad kõik äsja too, Jäta need kahet-sümpingile. Jeesus su koormad kõik kergendab — Kus leiad sõpra, kui Jeesus?

2. Pole muud sõpra, kes sind aitaks, Kes teab kui raske on su rind, Kes sinu koormat kanda suudaks, Jeesus vaid üksinda mõistab sind.

3. Kiretsi tema juurde tõsta, Lahkesti vea Ta kutsub sind, Lubab sind omaks vastu võtta, Sest oled tema verehind.

1. Hää Jeesus karjane otsis mind kui kadund tallekest, Ta leidis mind, Ta süles nüüd olen rõõmus iga päev.

2. Jeesus kõikide tarheld tunneb, Kaasas aidates aina käib. Jeesusse sarnast ei leita sõpra ei, ei iialgi.

3. Jah seal on mu kodu, kus pärast võllemisist ma saan, ma saan suurt rahu igavest.

4. Las päätevatanker vereb, ... iga hinge päästmiseks.

5. Ei suuremat armu olegi, Kui risti sees matisen alati; Olen kindel selle peal, Kui ma Jeesu jälgis käin, Võidukroon mind ootab seal.

7.
1. Mu Jeesus üks imelik Päästja on, Ta andeks on andud mu süüd, Ta haavades aati varjatud saan. Neis leian ma rahu ja hütüd.

Koor: Mu kalju ei kõigu ehk kõigutud saab Ka viimat taevas ja ma, Ta jumalike vägil mu varjajaks jääb. Ei ükski mind hukata sa.

2. Mu Jeesus üks imelik Päästja on, Ta hoolitseb ikka mu eest. Kõik mured Ta peale ma veereta võin, Mis tõusevad südame seest.

3. Mu Jeesus üks imelik Päästja on, Ta ühineb hingeaga nii, Et sellesse voolab Ta jumalike arm Se's olen ma õnnis ja priil.

4. Mu Jeesus üks imelik Päästja on, Kes viimaks mind taevasse viib. Seal ootab mind kaunistei ehitud kroon, Mis üle mu mõistuse käib.

8.
1. Maailma noorus, oh otsi Jumalat Patt, ebavoorus, sul mured teeb raskekat. Maailm on kole, seal rahu pole Ta kõiki petab ja üksinda jätab. Sa vaeseks jääd.

Koor: Kuid see, kes tuleb ja koputab, Tal Jeesus avab siis uksegi Ja see, kes palub ja teda otsib, Küll tõesti leiab, Ta tootand nii.

2. Oh, miks nüüd ihkad, sa rahu patust veel Miks Päästajat vihkad, kuid raske sul hing ja meel? Miks hinges mure, et patt ei sure? Miks ennast vaevad, kui päästmise taevad On avatud.

3. Jeesus võib anda, täit rahu hingele, Kõik koormad kanda, kui sõbraks saad temale. Kõik mured vaevad ja patud kaovad, Siis õnne leiad ja krooni ka võidad, Kord üleval.

9.
Ingl. 159.
1. Jeesus kutsub patuseid, Saadab õigel' teele neid. Siin on see, kes päästab teid: Jeesus kutsub patuseid.

...: Kuulige rõõmsõnnimeid! Jeesus kutsub patuseid! ...

2. Oled eksind kaugale, Siiski usutav karjane Juhatab sind teele nüüd: Jeesus kutsub patuseid!

3. Tulge kõik, oh tulge nüüd! Kõlab tänä Jeesu hüüd. Uskuge, ta hüüab teid: Jeesus kutsub patuseid!

4. Vöta, hing, nüüd julgust teal, Looda tema vere peal. Jeesus kutsutab su süüd, Jeesus kutsub patuseid!

KOORID.

6. Päästehulgad peavad võitma, Sest meil käisk on Jeesuselt Patust tuua ristile. Päästmisplüüd on me hütüd, Tules, veres läheme nüüd Valmu väes.

7. See kalju hädas, mures on Mul ankrupõhjaks, eluteoks. ...: Sest hingan rahus, õnnes ma, See kindlaks jääb, kui nõder ma ...:

8. Jah päästelipu all meil tee läheb taeva auisse, Jah päästelipu all, kas võit või surm meil nüüd, Jah selle lipu all me kuulutama pääst-

Komandörleitnant
ja
proua H. BOWER
juhatavad:

kesknädal 4. mail — Tallinna I päästmiskoosolek.
neljapäev 5. mail — Tallinna II päästmiskoosolek.
reede 6. mail — Tallinna I ühine pühitsuskoosolek

Koosolekute algus kell 7.30 õhtul.

Kõik tervitatud!

Pira unusta saata tervitust emale 8. mail.

10.
1. Nüüd õndsate maale siit purjetan. Kus rühad me eele on läind. Kui mõõdunud õõ, ma hommikut näen, Kui varjud meist maha on jäänd.

Koor: Nüüd edasi läbi lainte purjetan ma, Siit koju ma ruttan, rahurannale tõttan. Ei ma tagasi pööra, ehk küll torm mõllab teel. Pea hommik saab koitma taevailnans mu eel.

2. Sind jätan ma nüüd, sa petlik maailm, Su kaevudest kauna ma jõin. Su hülitus on kaduv, mis kohutab mu silm. Ei enam sind armasta' vöi.

3. Nii paljude laevad hukuvad teel, Kes rannale ruttasid ka. Veel siin hädahüüdmist kuulen ma eel, Ja päästma neid ruttan nüüd ma.

4. Oh auline püüt, kui rannale ma Saan jõudnud, kus lõppendun tõe. Ei enam ma võitte siis lainetega, Seal igavest mõõdunud õõ.

...mist, „Võit, päästmine on kõigile.“ nii kõlab sõjahüüd.

9. Jah seal on ...: rõõm hing sees. ...: Au Ta nimele!

10. Minu hinges kõlab rõõmulaul, Sest Ta andestas mu süüd, Jeesus armastab mind nüüd, Ja ma laulan, laulan, laulan, Sest Ta armastab mind nüüd.

11. Edasi, me võitu saame, Halleluja, halleluua. Edasi, me võitu saame Kalli Jeesu vere väes.

12. Elie, tänä, igal päeval Jeesus sama on. Maailm muutub, mitte Jeesus. Au Ta nimele!

„SÕJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 1 kr. 25 s., ½ a 70 s. Üksiknumber 10 s.

Ilmumusajaks 28. aprillil 1938. Vastutaja toimetaja: kapt. L. Luthér. Väljaandja: Päästearmee.

Levitage „Sõjahüüdu“.